

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ

Η στήλη ενημερώνει και ανασκοπεί θεατρικές παραστάσεις της περιόδου, εντός και εκτός Αττικής, μέσα από άρθρα κριτικής και απολογισμού. Σκοπός είναι η στήλη να αποτελέσει ένα βήμα παραγωγής κριτικού λόγου και δημιουργικού διαλόγου, καθώς και να αναδεικνύει τα όσα σημαντικά έχουν να σημειώσουν οι ειδικοί του χώρου της κριτικής για τη σύγχρονη θεατρική πράξη και την ελληνική σκηνική πραγματικότητα.

Θεατρική εμπειρία παράστασης playback *Μετά την Τρικυμία*

Αναστασία Γρυσμπολάκη, Φαίδρα Αναστασίου-Βενέτη, Μυρτώ Καράμπελα,
Νικόλαος Σταματιάδης, Θεοδώρα Σκαλή, Λάμπρος Γιώτης

Περίληψη: Η παράσταση *Μετά την Τρικυμία* παρουσιάστηκε από την ομάδα θεάτρου Playback Ψ, σε σκηνοθεσία Λ. Γιώτη, στο χώρο της Εταιρείας Δραματικής Έκφρασης και Θεραπείας «Παλμός». Ο σκηνοθέτης, μέσα από τη διασκευή του κλασικού έργου του Σαίξπηρ *Τρικυμία*, θέλησε να διερευνήσει πώς εντυπώνεται ένα κλασικό κείμενο σήμερα στους θεατές και τι προσωπικές ιστορίες ανασύρει. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιήθηκε η μέθοδος του θεάτρου Playback, είδος Θεάτρου για την Κοινότητα (Community Theatre). Μελετήθηκαν 13 παραστάσεις σε ερευνητική ποιοτική μελέτη με συγκεκριμένο πρωτόκολλο και συνεργασία διεπιστημονικής ομάδας με εμπειρία στα πεδία της ψυχοθεραπείας, της δραματοθεραπείας και του θεάτρου. Καταγράφηκαν οι θεματικές ενότητες των ιστοριών των θεατών που αναδύθηκαν και αναπαραστάθηκαν στη σκηνή από τους συντελεστές της θεατρικής ομάδας, μέσα από τεχνικές αυτοσχεδιασμού playback. Η επιρροή της θεατρικής τέχνης ήταν μια από τις κύριες ενότητες. Αναλύονται τα επιμέρους στοιχεία της θεατρικής τέχνης που επηρέασαν την εμπειρία των θεατών, οδηγώντας σε μια νέα θέαση των ιστοριών τους.

Λέξεις-Κλειδιά: αισθητικός πλουραλισμός, σύμβολα, ρόλοι, μαγεία, θέατρο playback

«Οι αισθήσεις μάς λένε ότι κάτι υπάρχει. Η σκέψη μάς λέει τι είναι αυτό το κάτι.
Τα αισθήματα μάς λένε τι είναι αυτό το κάτι για εμάς»
Καρλ Γκούσταβ Γιουνγκ

Εισαγωγή

Η θεατρική παράσταση *Μετά την Τρικυμία*, διασκευή του έργου *The Tempest* (*Η Τρικυμία*) του Σαίξπηρ, αποτέλεσε την αφορμή για το κοινό να μπει στο φανταστικό κόσμο της παράστασης, βλέποντας συγχρόνως με τη ματιά του σήμερα τον κόσμο των ηρώων, μέσα από την ασφαλή

απόσταση του θεατή. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιήθηκε η μέθοδος του Θεάτρου Playback, είδος Θεάτρου για την Κοινότητα (Community Theatre), που ιδρύθηκε το 1975 από τους J. Fox (2020) και J. Salas (1990), με σκοπό την ανάπτυξη συνδέσεων και της αίσθησης του «ανήκειν» στους θεατές, μέσα από τη σκηνική αναπαράσταση προσωπικών τους ιστοριών.

Σε αυτή την παραγωγή, η νεωτερικότητα έγκειται στο ότι το κλασικό κείμενο λειτούργησε ως αρχικό αισθητικό και συμβολικό ερέθισμα, πριν την είσοδο στη συμμετοχική διαδικασία του Playback. Τα αισθητικά μέρη της παράστασης και οι αυτοσχεδιασμοί στο δεύτερο μέρος ανέδειξαν τη δύναμη των αισθήσεων, επιτρέποντας στο κοινό να αφηγηθεί, να ακούσει και να δει τις προσωπικές του ιστορίες να ζωντανεύουν επί σκηνής από την ομάδα Playback Ψ.

Το Playback Theatre αποτελεί μορφή συμμετοχικού θεάτρου, όπου οι θεατές μοιράζονται προσωπικές αφηγήσεις που μετατρέπονται άμεσα σε σκηνική δράση. Με τη συμβολή συντονιστή, μουσικού και ηθοποιών δημιουργείται ένας ζωντανός διάλογος ανάμεσα σε σκηνή και κοινό, που καλλιεργεί την ενσυναίσθηση και τη συλλογικότητα.

Οι θεατές ενημερώθηκαν εκ των προτέρων ότι το υλικό καταγράφεται για ερευνητικούς σκοπούς· όσοι μίλησαν υπέγραψαν έντυπο συγκατάθεσης, σύμφωνα με πρωτόκολλο εγκεκριμένο από την Επιτροπή Ηθικής και Δεοντολογίας της Α΄ Ψυχιατρικής Κλινικής ΕΚΠΑ. Η ερευνητική ομάδα ανέλυσε τις αφηγήσεις με μεθόδους ποιοτικής έρευνας, αξιοποιώντας τον Αφηγηματικό Ιστό (*Narrative Reticulation*, μτφ. Α. Γιώτης, Fox, 2015) και τη Θεματική Ανάλυση (Braun & Clarke, 2006, Ίσαρη & Πουρκός, 2016). Αναλυτικά αποτελέσματα έχουν δημοσιευτεί στο περιοδικό *Arts in Psychotherapy Journal* (Yotis et al, 2025). Η παρούσα εργασία επικεντρώνεται στα στοιχεία θεατρικότητας που επηρέασαν το κοινό.

Μεθοδολογία ερευνητικής διαδικασίας και θεατρικού εγχειρήματος

Ο σχεδιασμός της παράστασης βασίστηκε σε υβριδικό μοντέλο: το κλασικό κείμενο αποτέλεσε κοινό σημείο εκκίνησης, πριν τη μετάβαση στη συμμετοχική διάσταση του Playback. Η *Τρικυμία* επιλέχθηκε λόγω της συμβολικότητας και της αφηγηματικής της πολυσημίας. Οι ηθοποιοί εκπαιδεύτηκαν στην εναλλαγή δομημένου κειμένου και ανοιχτού αυτοσχεδιασμού. Ο σκηνικός χώρος, η μουσική και οι φωτισμοί σχεδιάστηκαν ώστε να υποστηρίξουν την ασφαλή μετάβαση από το θεατρικό έργο στις προσωπικές ιστορίες.

Το συγκεκριμένο έργο επιλέχθηκε λόγω των θεματικών που εμπεριέχει. Η υπόθεση αφορά στον Πρόσπερο, Δούκα του Μιλάνου, ο οποίος καταφεύγει σε μυστικιστικές μελέτες και αδυνατεί να ασκήσει τα καθήκοντά του. Εκθρονίζεται από τον αδελφό του Αντόνιο, ωστόσο καταφέρνει να καταφύγει και να επιζήσει σε ένα απομονωμένο νησί μαζί με την μικρή του κόρη, Μιράντα. Μετά από δώδεκα χρόνια επιβίωσης, έχοντας υποτάξει τον πρωτόγονο γηγενή Κάλιμπαν και το παντοδύναμο πνεύμα της φύσης Άριελ, χρησιμοποιεί τις μαγικές του δυνάμεις και, για να εκδικηθεί, προκαλεί τρικυμία, όταν ναυαγεί το πλοίο των εχθρών του στο νησί. Εκεί, μέσα από δοκιμασίες και συγχωρήσεις, ο Πρόσπερο καταφέρνει να αποκαταστήσει την τάξη, να συμφιλιωθεί με όσους τον πρόδωσαν. Ανάμεσα στους ναυαγούς βρίσκεται και ο νεαρός πρίγκιπας της Νάπολης, ο οποίος θα ερωτευτεί και θα παντρευτεί την κόρη του. Το έργο τελειώνει με τη συγχώρεση των σφετεριστών, τη λύτρωση του Πρόσπερο και την επιστροφή τους στο Μιλάνο.

Η ανάλυση του υλικού περιλάμβανε απομαγνητοφώνηση, κωδικοποίηση, ανάπτυξη θεματικών και συνεδρίες συμφωνίας μεταξύ των ερευνητών. Η διεπιστημονική σύνθεση (ψυχολογία, ψυχιατρική, δραματοθεραπεία, θεατρικές σπουδές) ενίσχυσε την εγκυρότητα των

ερμηνειών. Η χρήση των εργαλείων Narrative Reticulation και Θεματικής Ανάλυσης επέτρεψε τη χαρτογράφηση μοτίβων, συμβόλων και σκηνικών μεταφορών που αναδύθηκαν μέσα από τις αφηγήσεις.

Το θεατρικό αποτέλεσμα

Στοιχεία θεατρικής τέχνης

Ο σκηνικός χώρος αποτελούνταν από ξύλινη πλατφόρμα που θύμιζε καράβι ή νησί και μια διακεκομμένη κουρτίνα. Τα κοστούμια συνδύαζαν στοιχεία εποχής και παραμυθιακής ατμόσφαιρας. Σκηνικά αντικείμενα που συμμετείχαν στον αισθητικό πλουραλισμό της παράστασης και των αυτοσχεδιασμών ήταν τα μεγάλοι μήκους υφάσματα γυαλιστερά σε λευκό, θαλασσί και γκρι χρώμα, δύο λευκές μάσκες, ένα στέμμα, ένα σπαθί, μια σφαίρα, ένα ασκί ποτού και η μαγκούρα-ραβδί του μάγου.

Ο μουσικός με κιθάρα δημιούργησε συνθέσεις και ηχοτοπία, τόσο κατά την παράσταση, όσο και στις αυτοσχεδιαστικές αναπαραστάσεις των ιστοριών. Η μουσική, καθώς και οι φωνητικοί, ηχητικοί αυτοσχεδιασμοί, ενίσχυσαν το ταξίδι των αισθήσεων, των ενστίκτων, των συναισθημάτων. Οι μελωδικές συνδέσεις συνόδευσαν τη δράση, ενίσχυσαν τη ροή, τον αυθορμητισμό και τη ζωντάνια της σκηνικής αναπαραστάσης, προσδίδοντας αμεσότητα και λειτουργώντας συμβολικά σε σχέση με τα σκηνικά αντικείμενα και τα σώματα των ηθοποιών σε μέρη όπου απουσίαζε ο λόγος (Fischer-Lichte, 2008, σ. 164).

Ο φωτισμός ενοποίησε τα διάφορα στοιχεία της παράστασης, δημιουργώντας μια συνεκτική αισθητική εμπειρία στο κοινό (McKinney & Butterworth, 2009, σ.124-127). Τα εφέ, η εναλλαγή φωτισμών και χρωμάτων συνέβαλαν με δημιουργικό τρόπο, ενίσχυσαν παραστατικά τα στοιχεία της τρικυμίας, του δάσους, του νησιού. Η χρήση projection mapping εμπλούτισε την αισθητική της παράστασης, δημιουργώντας ζωντανά τοπία του δάσους, του νησιού, ενώ στο κλείσιμο πρόβαλε σε όλο τον σκηνικό χώρο, φράσεις που είχαν ειπωθεί στις ιστορίες των θεατών. Οι φράσεις αυτές έγιναν μέρος της σκηνης, ενισχύοντας τη συλλογικότητα των αφηγήσεων. Ο συντονιστής αποτέλεσε μέρος της αισθητικής και τελετουργικής δομής της παράστασης, δημιουργώντας κλίμα ασφάλειας και οικειότητας. Στο πρώτο μέρος, ενημέρωσε τους θεατές για τα βασικά στοιχεία του έργου και το τι θα ακολουθήσει, στη συνέχεια παρέδωσε τον λόγο στους ηθοποιούς, οι οποίοι συστήθηκαν και ξεκίνησαν την παράσταση. Τελειώνοντας δόθηκε χρόνος στους θεατές να συζητήσουν μεταξύ τους για την εμπειρία τους, για το ποιες σκέψεις και συναισθήματα τους δημιούργησε η παράσταση. Στο δεύτερο μέρος, ο συντονιστής ενθάρρυνε τους θεατές να μοιραστούν την εμπειρία τους, θέτοντας το ερώτημα, αν είχαν το μαγικό ραβδί του Πρόσπερο, τι θα άλλαζαν στη ζωή τους. Με αυτόν τον τρόπο δόθηκε η δυνατότητα σε κάθε θεατή να υποθέσει μια νοητή πρόθεση. Κάποιοι θεατές αφηγήθηκαν στο κοινό μια ιστορία, που ανακάλεσαν αυθόρμητα. Ο συντονιστής επέλεγε μια συγκεκριμένη θεατρική φόρμα για την αναπαραγωγή της κάθε αφήγησης, πάνω στην οποία βασιζόταν η σκηνική δράση.

Θεατρικές φόρμες

Οι θεατρικές φόρμες του Playback «Γλυπτό που αλλάζει», «Φως και σκιά», «Στιγμιότυπα», «Διάδρομοι», «Αστερισμός», «Τέσσερα», «Τοτέμ», «Παζλ», «Ελεύθερος αυτοσχεδιασμός» (Γιώτης, 2021, σ. 38), αποτέλεσαν δομές που καθοδηγούσαν τον αυτοσχεδιασμό. Κάθε φόρμα

διαμόρφωνε τον τρόπο με τον οποίο ενεργοποιούνταν τα σώματα, οι φωνές, ο φωτισμός και η μουσική, δημιουργώντας μια συμπυκνωμένη αναπαράσταση της αφήγησης.

Αυτοσχεδιασμοί–αυθορημητισμός

Οι καλλιτέχνες, ακούγοντας την αφήγηση, δημιουργούσαν ζωντανές εικόνες με σεβασμό στο υλικό των θεατών. Με κινησιολογία, σύμβολα και σκηνικά αντικείμενα απέδιδαν συναισθήματα και ατμόσφαιρες, συχνά χωρίς λόγο, χρησιμοποιώντας μόνο φράσεις των θεατών. Το αποτέλεσμα ήταν μια εμπειρία καθρεφτισματος: οι αφηγητές έβλεπαν την ιστορία τους από νέα οπτική, επιτρέποντας τη συναισθηματική απόσταση και την εμβάθυνση.

Επίδραση στους θεατές

Οι θεατές μοιράστηκαν την ανάγκη ανακούφισης, διαφυγής, αποτίναξης καταπιεστικών ρόλων («μάσκες εξουσίας»), δικαιοσύνης, αναζήτησης νοήματος και λυτρωτικής δύναμης της φύσης. Σύμβολα όπως το «νησί της ουτοπίας», το «ροζ του έρωτα», το «απέραντο γαλάζιο» και το «σκήπτρο της μαγείας» έγιναν αφετηρίες προσωπικών συνειρμών. Ο ρόλος του Άριελ ερμηνεύτηκε ως παράδοξο σύμβολο εγκλωβισμού και απελευθέρωσης. Οι θεατές ανέγνωσαν μεταμορφώσεις, αντιθέσεις πρωτογονισμού και πολιτισμού, τη σύζευξη πραγματικότητας και μαγείας, την πνευματικότητα του θεάτρου και τη λειτουργία του ως χώρου αυτογνωσίας και σχέσης.

Συζήτηση και περιορισμοί

Η μελέτη ανέδειξε την επίδραση της θεατρικότητας και της αισθητικής εμπειρίας στην ανάδυση προσωπικών ιστοριών, καθώς και την ιδιαιτερότητα της συνύφανσης κλασικού κειμένου και Playback. Η παράσταση λειτούργησε ως ενδιάμεσος χώρος, όπου φαντασία και πραγματικότητα συνυπήρχαν, επιτρέποντας στο κοινό να δημιουργεί, να συνδέεται και να νοηματοδοτεί τα βιώματά του.

Η διαδικασία αναδεικνύει το Θέατρο Playback, ως εργαλείο που συνδέεται με τη δραματοθεραπεία. Προσφέρει ασφαλή χώρο εξωτερικεύσης και συμβολοποίησης βιωμάτων, με δυνατότητες εφαρμογής σε πεδία Εκπαίδευσης και κοινωνικής αλληλεπίδρασης. Στην ψυχοθεραπεία μπορεί να συμβάλλει στη ρύθμιση συναισθήματος και τις διεργασίες δεσμού και ομάδας, ενώ στην ψυχιατρική αποκατάσταση ενισχύει την κοινωνικοποίηση και την αυτοεκτίμηση. Η συμμετοχική φύση του το καθιστά κατάλληλο για παρεμβάσεις πολιτιστικής συνταγογράφησης, ως μη φαρμακευτικό μέσο προαγωγής ψυχικής ευεξίας.

Περιορισμοί της μελέτης περιλαμβάνουν το γεγονός ότι βασίστηκε μόνο στις αφηγήσεις όσων μίλησαν, χωρίς καταγραφή των «σιωπηλών» θεατών και χωρίς διερεύνηση της μακροχρόνιας επίδρασης. Επίσης, η κατάθεση των απόψεων των καλλιτεχνών της παράστασης θα μπορούσε να προσδώσει μια επιπλέον διάσταση στη μελέτη. Μελλοντικές μελέτες θα μπορούσαν να ενσωματώσουν ερωτηματολόγια ή συνεντεύξεις.

Συμπέρασμα

Η διασκευή της *Τρικυμίας* σε παράσταση Playback δημιούργησε ένα «μαγικό» ενδιάμεσο χώρο, όπου το κοινό μπόρεσε να επεξεργαστεί συναισθήματα και βιώματα μέσα από τη δυναμική σχέση πραγματικότητας και φαντασίας. Οι ιστορίες που αναδύθηκαν ανέδειξαν τη δύναμη της τέχνης να προσφέρει ενόραση, σύνδεση, ανθεκτικότητα και ανακούφιση στην υπαρξιακή αγωνία.

Βιβλιογραφικές αναφορές

- Braun, V. & Clarke, V. (2006). Using thematic analysis in psychology. *Qualitative Research in Psychology*, 3, 77– 101.
- Γιώτης, Λ. επιμ. (2021). *Playback Ψ: Παίζοντας στο θέατρο τις ιστορίες του κόσμου*. Θεσσαλονίκη-Αθήνα: iWrite
- Γιώτης, Λ., Σκαλή, Θ., Αναστασίου-Βενέτη Φ., Γρυσμπολάκη, Α., Καράμπελα, Μ., Σταματιάδης, Ν. (2024). Μετά την Τρικυμία: Η επίδραση της παράστασης στο κοινό μέσω τεχνικών θεάτρου Playback, *Τετράδια Ψυχιατρικής, Μάιος-Δεκέμβριος 2024*, 27-28, σελ.105-122.
- Fischer-Lichte, E. (2008). *The Transformative Power of Performance: A New Aesthetics*. London: Routledge
- Fox, J. (2019). *Playback NR workbook: guidelines for mastering narrative reticulation*. New Paltz, NY: Tusitala.
- Fox, J. (2020). Unexpected resilience of the participant performance model for playback theatre. In *The Applied Theatre Reader* (pp. 211-218). Routledge.
- Ίσαρη, Φ., & Πουρκός, Μ. (2016). Ποιοτική μεθοδολογία έρευνας.
- McKinney, J., & Butterworth, P. (2009). *The Cambridge Introduction to scenography*. Cambridge University Press
- Σαΐζπηρ, Ο. (1999). *Όπως σας αρέσει*, (Ε. Μπελιές μτφρ.). Αθήνα: Καστανιώτη.
- Yotis, L., Skali, T., Anastasiou-Veneti, P., Grysbolaki, A., Karambela, M., & Stamatiadis, N. (2025). “After the Tempest”: Assessing audience response through Playback Theatre. *The Arts in Psychotherapy*, 93, 102285.

Αναστασία Γρυσμπολάκη

Είναι απόφοιτη της Σχολής Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών επιστημών του Ανοικτού Πανεπιστημίου Κύπρου του πτυχιακού προγράμματος “Ελληνικός Πολιτισμός” (Φιλολογία) και του μεταπτυχιακού προγράμματος Θεατρικές Σπουδές (Επιβίωση του Αρχαίου Δράματος). Ειδικεύεται στην Δραματοθεραπεία, είναι σπουδαστικό μέλος της Πανελλήνιας Επαγγελματικής Ένωσης Δραματοθεραπευτών & Παιγνιοθεραπευτών και εξωτερική συνεργάτης του τομέα Κοινωνικής Πρόνοιας του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού.

Στοιχεία επικοινωνίας: E-mail < gri.ta@hotmail.com >

Φαίδρα Αναστασίου-Βενέτη

Αποφοίτησε από το τμήμα Ψυχολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου. Πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στο τμήμα Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης με τίτλο «Κλινικές παρεμβάσεις στις εξαρτήσεις». Μετεκπαιδεύεται στο «Ερμα» - Κέντρο δια βίου μάθησης δραματοθεραπείας και παιγνιοθεραπείας.

Στοιχεία επικοινωνίας: E-mail < phaedraveneti@gmail.com >

Μυρτώ Καράμπελα

Προπτυχιακή φοιτήτρια του τμήματος Ιστορίας και Φιλοσοφίας της Επιστήμης στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών και απόφοιτος Ανωτέρας Σχολής Δραματικής Τέχνης Πειραϊκού Συνδέσμου. Ασχολείται επαγγελματικά και με το τεχνικό - ψηφιακό μέρος του θεάτρου.

Στοιχεία επικοινωνίας: E-mail < karabelamyrt@gmail.com >

Νίκος Σταματιάδης

Απόφοιτος Ψυχολογίας. Έχει εμπειρία στον κλάδο της κλινικής ψυχολογίας στο Νοσοκομείο Ημέρας του Αιγινήτειου και εθελοντική εργασία στο συντονισμό θεραπευτικής ομάδας μέσω μουσικής και στην ομάδα θεατρικού παιχνιδιού αυτού του πλαισίου. Επιμελείται ερευνητικής εργασίας στην Μονάδα Μελέτης Ύπνου του Αιγινήτειου Νοσοκομείου πάνω στη πρόκληση συνειδητών ονείρων. Είναι μέλος μιας ευρύτερης ευρωπαϊκής ερευνητικής ομάδας που αποσκοπεί στην μείωση των υπνωτικών φαρμάκων στους ηλικιωμένους.

Στοιχεία επικοινωνίας: E-mail < Nikolaos.Stamatiadis@acg.edu >

Θεοδώρα Σκαλή

Μέλος ΕΔΙΠ Ψυχολογίας, Msc, PhD (Ιατρικής Σχολής, ΕΚΠΑ), Ψυχοθεραπεύτρια ECP, GCP. Έχει πλήρη εκπαίδευση στις προσεγγίσεις: Γνωσιακή Ψυχοθεραπεία, Συστημική Θεραπεία, Θεραπεία Οικογένειας, Ομαδική Συστημική Θεραπεία, Δυναμική Ομάδας σε Ψυχιατρικά Πλαίσια, Systems-Centered Theory. Ασκεί κλινικό, εκπαιδευτικό και ερευνητικό έργο στην Α΄ Ψυχιατρική Κλινική ΕΚΠΑ (Αιγινήτειο Νοσοκομείο). Διδάσκει στην Ιατρική Σχολή, σε πανεπιστημιακά Τμήματα Ψυχολογίας και Ειδικής Αγωγής. Εποπτεύει επαγγελματίες ψυχικής υγείας. Ιδρυτικό μέλος του Ελληνικού Δικτύου Ομαδικών Αναλυτών (ΕΔΟΑ). Συνεργάτης στο ερευνητικό έργο «Πολιτιστική Συνταγογράφηση» (ΕΠΨΥ-ΥΠΠΟ).

Στοιχεία επικοινωνίας: E-mail < dskalis@yahoo.gr >

Λάμπρος Γιώτης

Ψυχίατρος (ΕΚΠΑ), Δραματοθεραπευτής (Ph.D., PGDip, University of Hertfordshire), σκηνοθέτης θεάτρου. Σπούδασε θέατρο (Δραματική Σχολή Αθηνών), δραματοθεραπεία, ψυχόδραμα, θέατρο επινόησης, αυτοσχεδιασμό και θέατρο playback (Λονδίνο, Νέα Υόρκη). Καθηγητής σε δραματικές σχολές και επόπτης δραματοθεραπευτών. Ιδρυτής της Εταιρείας Δραματικής Έκφρασης και Θεραπείας «Παλμός» (www.palmos.info) και της ομάδας θεάτρου «Playback Ψ». Επιστημονικός συνεργάτης της Α' Ψυχιατρικής Κλινική (ΕΚΠΑ). Εργάζεται ιδιωτικά ως ψυχίατρος. Έχει ερευνητικό έργο, δημοσιεύσεις και συμμετοχές σε επιστημονικά συνέδρια. Μέλος του ερευνητικού έργου για την «Πολιτιστική Συνταγογράφηση» (ΕΠΨΥ - ΥΠΠΟ).

Στοιχεία επικοινωνίας: E-mail < layo@otenet.gr >

Συντελεστές και φωτογραφικό υλικό της παράστασης

Διασκευή - Σκηνοθεσία: Λάμπρος Γιώτης **Μετάφραση:** Νίκος Χατζόπουλος

Πρωτότυπη μουσική σύνθεση και αυτοσχεδιασμός: Ορέστης Ζυρίνης

Σκηνικά - Κοστούμια: Ερωφίλη Πολιτοπούλου

Φωτισμοί - Κατασκευή σκηνικού: Νίκος Θεοχαρόπουλος

Projection mapping: Θωμαΐς Τριανταφυλλίδου, Μυρτώ Καράμπελα

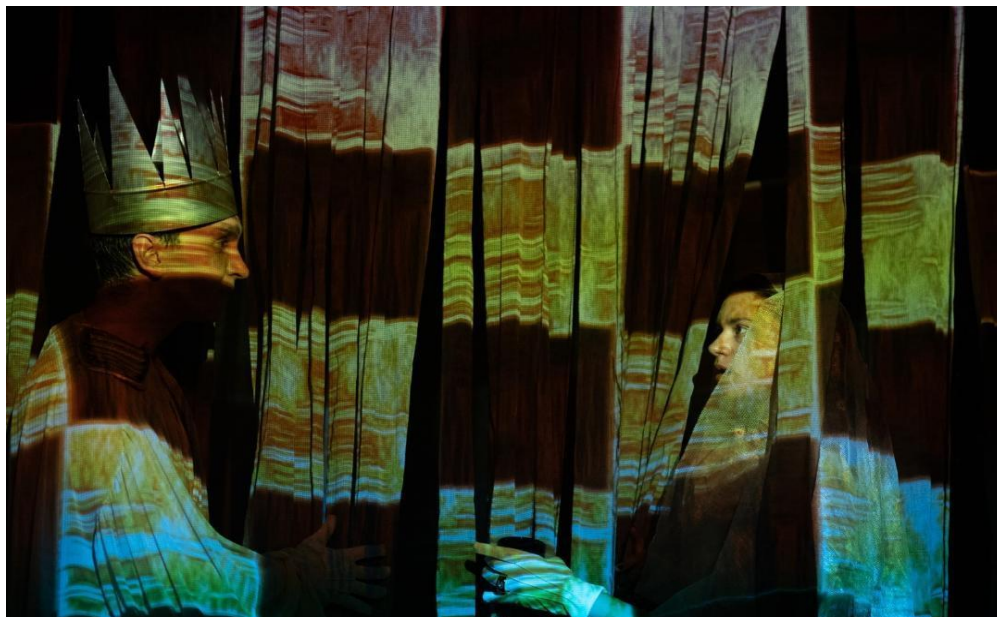
Επιμέλεια κίνησης: Στέλλα Κρούσκα

Βοηθοί παραγωγής: Χρήστος Θεοχαρόπουλος, Αλεξία Πολυμενοπούλου

Ηθοποιοί (αλφαβητικά): Ειρήνη Αρβανίτη, Στέλιος Γιαννακός, Κατερίνα Γουέμπστερ, Μαργαρίτα Καστρινού, Γιάννης Τσανίρας

Φωτογράφιση: Κατερίνα Αρβανίτη

Στέλιος Γιαννακός και Ειρήνη Αρβανίτη

Κατερίνα Γουέμπστερ